

POSTANOWIENIE

27 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 27 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. GmbH we F.
przeciwko P. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 8 grudnia 2021 r., I AGa 343/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanego P. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 4 sierpnia 2020 r., którym zasądzono od niego na rzecz powoda P. GmbH we F. kwotę 25 183,88 euro wraz z odsetkami ustawowymi, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania:

„1. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 458¹⁰ k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c., poprzez nie przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków A. D. i N.K., na fakt ustalenia zasad i warunków współpracy stron pomiędzy powodem i pozwanym, treści i warunków zawartych przez strony umów, pomimo braku do tego podstaw, potwierdzonego przez treść postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego,

2. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 235² § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c., poprzez nie uzupełnienie braku postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji i nie przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka, K.S., pomimo zgłoszenia tego dowodu przez pozwanego i nie wydania przez ten sąd postanowienia o pominięciu tego dowodu wraz ze wskazaniem podstawy prawnej tego rozstrzygnięcia,

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c., poprzez zastosowanie kryteriów oceny dowodu z twierdzeń, stwierdzeń i wyjaśnień pozwanego, sprzecznych z określonymi wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość.”

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Jego zdaniem, zaskarżony wyrok jest wadliwy w stopniu elementarnym. Wadliwość ta ma tkwić w oczywistych i rażących błędach popełnionych przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, w zakresie zbierania materiału dowodowego, rzutujących w sposób bezpośredni na wynik sprawy. Pozwany miał zostać pozbawiony możliwości przedstawienia dowodów zgłoszonych w postępowaniu dowodowym, co nastąpiło z rażącym naruszeniem obowiązujących w tym zakresie reguł, które wynikają m.in. z przepisów art. 458¹⁰ k.p.c. i art. 235⁵ § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Pozwany powołał się w skardze na jej oczywistą zasadność, a zatem na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skuteczne powołanie się na wskazaną przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia stosownej argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa procesowego lub materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do ponownego przytoczenia samych zarzutów kasacyjnych bądź ich uzasadnienia.

Uzasadnienie wniosku pozwanego wymaganiom tym nie czyni zadość, gdyż sprowadza się wyłącznie do powtórzenia zarzutów skargi i ich szczątkowego uzasadnienia. Skarżący zupełnie pominął argumentację prawną, która miałaby służyć przekonaniu o „oczywistym” charakterze zarzuconych naruszeń prawa. Ogólne jedynie powołanie się na oczywiste i rażące błędy Sądu odwoławczego „w zakresie zbierania materiału dowodowego” opatrzone krótkim komentarzem skarżącego, pozbawione dalszego wymaganego uzasadnienia mającego wykazać kwalifikowany charakter zarzucanych naruszeń, nie mogło prowadzić do stwierdzenia, że wystąpiła podstawa przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że już wstępna analiza zarzutów skargi prowadzi do wniosku, że o oczywistej jej zasadności nie może być mowy. Skarżący, stawiając zarzut dotyczący nieprzeprowadzenia dowodów z zeznań świadków A. D. i N. K. zupełnie pomija, że wniosek o ich przesłuchanie złożyła wyłącznie strona powodowa, co oznaczało, iż skarżącemu nie przysługiwało prawo do skutecznego kwestionowania postanowienia o odmowie przeprowadzenia tych dowodów. Okoliczność, że niejako „przy okazji” świadkowie ci mogliby ewentualnie potwierdzić jakieś fakty, które byłyby korzystne dla pozwanego, niczego w tej sytuacji procesowej nie zmienia. Pozwany na skutek swej bierności nie wystąpił z takim wnioskiem na żadnym etapie postępowania, a zatem ponosi tego konsekwencje. Można jedynie przypomnieć, że w związku z kontradiktoryjnym charakterem procesu to na stronie, która z danego faktu wywodzi określone korzystne dla siebie skutki prawne spoczywa obowiązek jego wykazania przy pomocy stosownych dowodów (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.). Odnośnie do drugiego zarzutu dotyczącego nieprzesłuchania w charakterze świadka K. S. pomimo „zgłoszenia tego dowodu” przez pozwanego wystarczy powiedzieć, że pozwany w apelacji nie zarzucał, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał jego wniosku o przeprowadzenie tego dowodu, kwestionując tylko odmowę „przesłuchania wskazanych świadków przez Pozwanego”, która w istocie odnosiła się wyłącznie do wniosku strony powodowej i dotyczyła także dowodu z przesłuchania stron w tym K. S., będącej członkiem zarządu (k. 148). Ostatni zarzut pozwanego odnoszący się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. był oczywiście niedopuszczalny z uwagi na zakaz opierania skargi na zarzutach dotyczących ustalania faktów i oceny dowodów przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego zostało oparte na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265). Wprawdzie z dniem 1 lipca 2023 r. w życie wszedł art. 98 § 1¹ zd. 3 k.p.c., zgodnie z którym o obowiązku zapłaty odsetek od zasądzonych kosztów procesu sąd orzeka z urzędu (zob. art. 1 pkt 8 lit. a w zw. z art. 18 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 614), jednakże z uwagi na wydanie niniejszego postanowienia na posiedzeniu niejawnym i określone w tym przepisie zasady co do daty początkowej naliczania tych odsetek (art. 98 § 1¹ zd. 2 k.p.c.), nie jest obecnie możliwe określenie tej daty w taki sposób, aby organ egzekucyjny mógł przymusowo wykonać orzeczenie w tym zakresie. Ustawodawca nie przewidział bowiem dla organu egzekucyjnego obowiązku ustalenia daty doręczenia takiego orzeczenia. Dlatego pewnym środkiem zaradczym dla zainteresowanej strony, która nie otrzyma od dłużnika zasądzonych kosztów w terminie wynikającym z powołanego przepisu, jest możliwość złożenia przez nią w ustawowym terminie przewidzianym w k.p.c. wniosku o uzupełnienie orzeczenia w tej materii, a wówczas sąd orzekający o kosztach procesu będzie mógł poczynić ustalenia co do daty doręczenia dłużnikowi orzeczenia zasądzającego te koszty.

(E.C.)

[ał]

